BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE den 15 januari 2001 *

I mål T-236/00 R,

Gabriele Stauner, Wolfratshausen (Tyskland),

Freddy Blak, Næstved (Danmark),

Jens-Peter Bonde, Bagsværd (Danmark),

Theodorus Bouwman, Eindhoven (Nederländerna),

Kathalijne Maria Buitenweg, Amsterdam (Nederländerna),

Mogens Camre, Köpenhamn (Danmark),

Rijk van Dam, Rotterdam (Nederländerna),

Michl Ebner, Bolzano (Italien),

Christopher Heaton-Harris, Kettering Northants (Förenade kungariket),

Lousewies van der Laan, Bryssel (Belgien),

Joost Lagendijk, Rotterdam,

Nelly Maes, Sinaai (Belgien),

Franz-Xaver Mayer, Landau an der Isar (Tyskland),

Franziska Emilia Müller, Bruck (Oberpfalz) (Tyskland),

Alexander Radwan, Rottach-Egern (Tyskland),

Alexander de Roo, Amsterdam,

Heide Rühle, Stuttgart (Tyskland),

* Rättegångsspråk: tyska.

Ursula Schleicher, München (Tyskland),

Inger Schörling, Gävle (Sverige),

Esko Olavi Seppänen, Helsingfors (Finland),

Bart Staes, Antwerpen (Belgien),

Claude Turmes, Esch-sur-Alzette (Luxemburg),

ledamöter av Europaparlamentet, företrädda av advokaterna J. Sedemund och T. Lübbig, Berlin, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europaparlamentet, företrätt av avdelningschefen C. Pennera och M. Berger, båda vid rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

och

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren U. Wölker, och X. Lewis, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en ansökan om uppskov med verkställigheten av dels punkterna 17 och 29 i ramavtalet av den 5 juli 2000 om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen, dels bilaga 3 till detta ramavtal,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Bestämmelserna om de institutionella förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen har förts in i en "hederskodex" (EGT C 89, 1995, s. 69).

2 Parlamentet antog i september 1999 en resolution i vilken det uppmanades till att "snabbt upprätta ett interinstitutionellt avtal mellan kommissionen och parlamentet såsom utgörande ramen för en ny hederskodex".

3 Ramavtal om förbindelserna mellan parlamentet och kommissionen godkändes av majoriteten av parlamentsledamöterna den 5 juli 2000 (nedan kallat ramavtalet).

4 I punkt 1 i ramavtalet fastställs följande:

"I syfte att anpassa den uppförandekod som antogs 1990 och ändrades 1995 beslutar [parlamentet och kommissionen] om följande åtgärder för att öka kommissionens ansvar och legitimitet, utvidga den konstruktiva dialogen och det politiska samarbetet, förbättra informationsflödet samt höra och informera Europaparlamentet om kommissionens administrativa reformer. [De två institutionerna] godkänner även flera särskilda genomförandeåtgärder om (i) lagstiftningsprocessen, (ii) internationella avtal och utvidgningen och (iii) överföring av dokument och sekretessbelagda handlingar från kommissionen. Dessa genomförandeåtgärder återfinns i en bilaga till ramavtalet."

5 Punkt 17 i ramavtalet har följande lydelse:

"[P]arlamentet och kommissionen kommer överens om att kommissionen inom ramen för det årliga förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet, vilket regleras av artikel 276 i EG-fördraget, skall överföra all information som krävs för att kontrollera budgetgenomförandet för ifrågavarande år och som begärs för detta ändamål av ordföranden för det parlamentsutskott som är ansvarigt för förfarandet för beviljandet av ansvarsfrihet i enlighet med bilaga VI i Europaparlamentets arbetsordning.

Om det kommer fram nya uppgifter rörande tidigare år för vilka ansvarsfrihet redan beviljats, skall kommissionen överföra all nödvändig och dithörande information, i syfte att uppnå en lösning som är acceptabel för båda parter."

6 I punkt 29 anges att "[a]lla särskilda bestämmelser preciseras i bilagorna".

7 Bilaga 3 i ramavtalet behandlar överföring av sekretessbelagd information till parlamentet. Av punkt 1.1—1.5 i bilaga 3 framgår följande:

"1.1 I denna bilaga regleras överföringen till Europaparlamentet och Europaparlamentets behandling av kommissionens sekretessbelagda information inom ramen för Europaparlamentets befogenheter när det gäller lagstiftningsprocessen, budgetförfarandet, förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet eller utövandet i allmänhet av Europaparlamentets kontrollbefogenheter. De båda institutionerna skall verka med respekt för sina respektive skyldigheter till lojalt samarbete och i en anda av fullständigt ömsesidigt förtroende, liksom med allra största respekt för fördragens tillämpliga föreskrifter, i synnerhet artiklarna 6 och 46 i Fördraget om Europeiska unionen och artikel 276 i EG-fördraget.

1.2 Med information avses all muntlig eller skriftlig information, vilket överföringsmedium eller vilken upphovsman denna än må ha.

1.3 Kommissionen skall garantera att Europaparlamentet får tillgång till information i enlighet med bestämmelserna i denna bilaga när någon av Europaparlamentets instanser som anges i punkt 1.4 nedan kommer in med en begäran om överföring av sekretessbelagd information.

1.4 Följande instanser får inom ramen för denna bilaga begära sekretessbelagd information från kommissionen: Europaparlamentets talman, ordförande i berörda parlamentsutskott, presidiet och talmanskonferensen.

1.5 Information om fördragsbrottsförfaranden och förfaranden i konkurrensfrågor är undantagna från denna bilaga, såvida de inte redan täcks av ett slutligt

beslut från kommissionen när Europaparlamentets instans kommer in med sin begäran."

8 De allmänna bestämmelserna, å ena sidan, samt föreskrifterna om tillgång till och behandling av sekretessbelagd information, å andra sidan, har införts i punkterna 2 och 3 i bilaga 3.

9 I artikel 197 tredje stycket EG fastställs dessutom att "[k]ommissionen skall muntligen eller skriftligen besvara frågor som ställs till den av Europaparlamentet eller dess ledamöter".

Förfarandet

10 Gabriele Stauner och 21 andra ledamöter av Europaparlamentet (nedan kallade sökandena) har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 september 2000, med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG väckt talan om ogiltigförklaring av ramavtalet.

11 Sökandena har även, genom separat handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 september 2000, i enlighet med artikel 242 EG ansökt om uppskov med verkställigheten av dels punkterna 17 och 29 i ramavtalet, dels bilaga 3 till detta avtal.

12 Parlamentet och kommissionen inkom den 9 oktober 2000 med sitt yttrande över ansökan om interimistiska åtgärder.

13 Parterna utvecklade sin talan den 25 oktober 2000. Efter utfrågningen bad förstainstansrättens ordförande parterna att överväga att göra upp saken i godo genom att var och en av svarandeinstitutionerna avger en förklaring, som i huvudsak innebär att punkterna 17 och 29 i ramavtalet bilaga 3 till avtalet, som rör överföring av sekretessbelagd information till parlamentet, inte skall påverka bestämmelserna i artikel 197 tredje stycket EG.

14 Sökandenas företrädare uppgav i skrivelse daterad den 20 november 2000, som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 23 november samma år, att sökandena skulle återkalla sin ansökan om interimistiska åtgärder, om svarandeinstitutionerna accepterade ovannämnda förslag. Sökandenas företrädare hänvisade dessutom till delar av en till dess skrivelse fogad handling, kallad "Practical Guide to the Framework Agreement", vilka bekräftade farhågan att kommissionen även skulle åberopa ramavtalet för att begränsa individuella framställningar om information i den mening som avses i artikel 197 tredje stycket EG.

15 Parlamentet påminde i skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 november 2000 om att ramavtalet "inte alls påverkar de individuella rättigheter som parlamentsledamöterna... kan ha till följd av artikel 197 [tredje stycket] EG", varefter det anförde följande:

"Frågan huruvida kommissionens svar i förekommande fall också medför en överföring av sekretessbelagd information var föremål för en uttömmande debatt vid den konferens som hölls den 16 november mellan ordförandena för de politiska grupperna. Parlamentets ombud blev därför tillsagda att underrätta förstainstansrättens ordförande... om att parlamentet inte kunde anta det förslag som härvid hade lagts fram den 25 oktober."

16 Kommissionen upplyste i skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag om att den vid sitt möte den 15 november 2000 hade beslutat att inte anta förslaget om en uppgörelse i godo.

17 Med hänsyn till att förslaget inte hade antagits, anmodades parlamentet och kommissionen att inkomma med yttrande över skrivelsen av den 20 november 2000 från sökandenas företrädare och över den skrivelse som det däri hänvisas till, vilket de gjorde den 12 december 2000.

Rättsfrågan

18 Av artiklarna 242 EG och 243 EG i förening med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21), framgår det att förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, får förordna om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten eller besluta om nödvändiga interimistiska åtgärder.

19 I detta fall avser förstainstansrätten att först pröva huruvida ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till sakprövning.

Parternas argument

20 Parlamentet och kommissionen har i första hand gjort gällande att denna ansökan skall avslås eftersom den, i avsaknad av en framställning av de faktiska och rättsliga grunder på vilka det uppskov som det har ansökts om framstår som omedelbart befogat, strider mot kraven enligt artikel 104.3 i förstainstansrättens rättegångsregler (beslut av domstolens ordförande av den 10 juni 1988 i mål 152/88 R, Sofrimport mot kommissionen, REG 1988, s. 2931, punkt 12, och beslut av förstainstansrättens ordförande av den 16 juli 1992 i mål T-29/92 R, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1992, s. II-2161, punkterna 32 och 34).

21 De anser i andra hand att ansökan om interimistiska åtgärder skall avslås, eftersom det är uppenbart att den talan som den grundas på inte kan tas upp till sakprövning. Sökandena berörs nämligen inte direkt och personligen av ramavtalet.

22 I synnerhet berörs inte sökandena personligen av ramavtalet, eftersom avtalet endast medför rättsverkningar för de avtalsslutande parterna, det vill säga svarandeinstitutionerna.

23 Till skillnad från vad sökandena har påstått innehåller ramavtalet inga bestämmelser om varje enskild ledamots rätt att ställa frågor till kommissionen enligt artikel 197 tredje stycket EG. Ramavtalet avser endast överföringen av information till parlamentet i dess egenskap av institution.

24 Sökandena berörs följaktligen av ramavtalet precis som vilken annan nuvarande eller framtida parlamentsledamot som helst, det vill säga som en del av en grupp som genomgår ständiga förändringar.

25 Parlamentet har angett att verkan av att ramavtalet tillämpas är begränsad till den interna organisationen av dess verksamheter och att sökandenas talan om ogiltigförklaring av denna rättsakt följaktligen inte kan tas upp till sakprövning (domstolens beslut av den 4 juni 1986 i mål 78/85, Groupe des droites européennes mot parlamentet, REG 1986, s. 1753, och av den 22 maj 1990 i mål C-68/90, Blot och Front National mot parlamentet, REG 1990, s. I-2101).

26 Möjligheten att fastställa antalet parlamentsledamöter som berörs innebär inte heller att dessa ledamöter skall anses personligen berörda av ramavtalet (dom av

den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, punkt 11; svensk specialutgåva, volym 6, s. 523, och av den 24 februari 1987 i mål 26/86, Deutz und Geldermann mot rådet, REG 1987, s. 941, punkt 8). Beslutet av förstainstansrättens ordförande av den 2 maj 2000 i mål T-17/00 R, Rothley m.fl. mot parlamentet (REG 2000, s. II-2085), är i detta avseende inget relevant prejudikat, eftersom det omtvistade beslutet, till skillnad från situationen i förevarande mål, innehöll en uttrycklig hänvisning till parlamentsledamöterna.

27 Sökandena har hävdat att ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till prövning, eftersom talan i huvudsaken, till vilken ansökan hänför sig, kan tas upp till sakprövning.

28 De regler om uppförande som avtalas mellan unionens institutioner utgör rättsakter som antas av svarandena i den mening som avses i artikel 230 EG. Sökandena berörs, i sin egenskap av parlamentsledamöter, direkt och personligen av ramavtalet, i synnerhet eftersom det kränker rätten att ställa frågor och att utöva kontroll i enlighet med artikel 197 tredje stycket EG.

29 Bestämmelserna i ramavtalet gäller, i enlighet med artikel 186 c i parlamentets arbetsordning (EGT L 202, 1999, s. 1), i parlamentet och medför följaktligen tvingande rättsverkan i förhållande till sökandena. Sökandena är enligt dessa bestämmelser förpliktade att uppföra sig på ett viss sätt, och de riskerar att drabbas av sanktioner om de inte uppfyller dessa förpliktelser (punkt 3.3 i bilaga 3).

30 Bestämmelserna i ramavtalet innebär ett ingrepp i de kontrollbefogenheter som sökandena tilldelas i artikel 197 tredje stycket EG. Enligt denna artikel tillerkänns var och en av sökandena individuella och "ursprungliga" rättigheter i förhållande till kommissionen. De i artikel 230 EG föreskrivna villkoren för upptagande till sakprövning är uppfyllda, eftersom ramavtalet är avsett att medföra rättsverkningar för tredje man och avsevärt begränsar de informations-

skyldigheter som kommissionen har i förhållande till tredje man, enligt artikel 197 tredje stycket EG. Sökandena har i detta hänseende hänvisat till punkt 1.5 i bilaga 3 till ovannämnda ramavtal.

31 Dessutom är kontrollbefogenheterna enligt artikel 197 tredje stycket EG ett uttryck för sökandenas ställning som medborgarnas direktvalda företrädare med demokratisk legitimitet. Bestämmelserna i ramavtalet utgör en direkt inblandning i utövandet av sökandenas funktion.

Förstainstansrättens bedömning

Huruvida begäran skall avslås på grund av att rättegångsreglerna har åsidosatts

32 Enligt artikel 104.2 i rättegångsreglerna skall en ansökan om interimistiska åtgärder ange "de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad".

33 I artikel 104.3 i samma regler föreskrivs att ansökan om interimistiska åtgärder skall göras "genom särskild handling och i enlighet med artiklarna 43 och 44".

34 Av dessa bestämmelser i artikel 104 i rättegångsreglerna följer sammantaget att ansökan om interimistiska åtgärder i sig skall göra det möjligt för svaranden att

utforma sina synpunkter och för förstainstansrätten att pröva ansökan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning krävs, för att en sådan talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på framgår på ett konsekvent och begripligt sätt av själva innehållet i ansökan om interimistiska åtgärder. Även om detta innehåll i särskilda frågor kan bekräftas och kompletteras genom hänvisningar till vissa delar av därtill fogade handlingar, kan en generell hänvisning till andra handlingar, inklusive handlingar som har bifogats ansökan om interimistiska åtgärder, inte avhjälpa den omständigheten att de väsentligaste omständigheter som talan grundas på inte framgår av nämnda ansökan.

35 I detta fall har sökandena i sin ansökan räknat upp "grunderna för talan". Den kortfattade framställningen av de åtta nämnda grunderna kompletteras med en hänvisning till de relevanta punkterna i ansökan om ogiltigförklaring. Under rubriken "De grunder på vilka ansökan framstår som befogad (*fumus boni juris*)" anges således följande:

"Till stöd för talan åberopas följande grunder:

a) väsentliga formföreskrifter åsidosattes när parlamentet antog [ramavtalet] (se punkterna 22—25 i ansökan),

b) vissa bestämmelser i [ramavtalet] utgör ett åsidosättande av parlamentets arbetsordning, eftersom de utgör ett ingrepp i de befogenheter som en uppdragstagare eller organen inom parlamentet tilldelas och i den självständighet som utskotten och deras föredragande har i enlighet med arbetsordningen, och strider mot bestämmelserna i bilaga VII i parlamentets

arbetsordning, som rör förfarandet för behandling av sekretessbelagda dokument (se punkterna 26—46 i ansökan),

c) vissa bestämmelser i [ramavtalet] utgör ett åsidosättande av budgetförordningen, och särskilt en kränkning av parlamentets däri angivna rätt att få ta del av all den information och alla de motiv som hänför sig till budgetfrågor som hör till dess behörighet (se punkterna 47—49 i ansökan),

d) [ramavtalet] grundas, i strid med fördraget, på artikel 214 EG som rör det förfarande enligt vilket kommissionsledamöterna skall utses, men utgör ingen rättslig grund för att anta bestämmelser som berör både arbetet inom parlamentet och sådana förbindelser mellan institutionerna som de som avses i fördraget (se punkterna 50—53 i ansökan),

e) vissa bestämmelser i [ramavtalet] är oförenliga med artikel 197 tredje stycket EG, genom vilken det garanteras att parlamentsledamöterna gentemot kommissionen har självständiga och nödvändiga kontrollbefogenheter (se punkterna 54—60 i ansökan),

f) vissa bestämmelser i [ramavtalet] inskränker och undergräver de kontrollbefogenheter som parlamentet har enligt artikel 276 när det gäller budgetens genomförande (se punkterna 61—64 i ansökan),

g) [ramavtalet] strider mot artikel 7 EG, vari det föreskrivs att varje institution skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats, förutsatt att det sker i enlighet med bestämmelserna i fördraget (se punkt 65 i ansökan),

h) [ramavtalet] strider mot artikel 211 EG, enligt vilken kommissionen är skyldig att övervaka tillämpningen av bestämmelserna i fördraget (se punkt 66 i ansökan)."

36 Den i punkterna a—c och e—h företagna hänvisningen till grunderna och argumenten i ansökan om ogiltigförklaring av ramavtalet kan inte, även om nämnda ansökan har bifogats ansökan om interimistiska åtgärder, ersätta framställningen av omständigheterna, grunderna och argumenten i själva ansökan om interimistiska åtgärder, och den kan följaktligen inte avhjälpa det faktum att ansökan om interimistiska åtgärder inte innehåller några förklaringar beträffande grunderna för talan i huvudsaken som gör att ansökan framstår som befogad (se, för ett liknande resonemang, enligt artikel 83.2 i domstolens rättegångsregler, beslut av domstolens ordförande av den 12 oktober 2000 i mål C-278/00 R, Grekland mot kommissionen, REG 2000, s. I-8787, punkt 27).

37 Det skall tilläggas att en annan bedömning skulle innebära att förstainstansrätten i det interimistiska förfarandet tvingas att pröva talan i huvudsaken, varigenom den bestämmelse i rättegångsreglerna som föreskriver att en ansökan om interimistiska åtgärder skall göras genom särskild handling skulle förlora sin verkan.

38 Framställningen av grunderna under punkterna a—c och e—h är följaktligen inte förenlig med kraven i de ovannämnda bestämmelserna i rättegångsreglerna. Dessa grunder kan följaktligen inte läggas till grund för att fastställa huruvida ansökan om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten framstår som befogad.

39 Innebörden och räckvidden av den grund som har anförts under d, enligt vilken ramavtalet baseras på en felaktig rättslig grund, framkommer redan av dess lydelse. Det kan eventuellt finnas anledning att pröva huruvida ansökan på denna grund framstår som befogad i samband med prövningen av detta villkor för att bevilja interimistiska åtgärder.

40 Det finns emellertid anledning att först undersöka huruvida det är uppenbart att talan i huvudsaken inte kan tas upp till sakprövning, vilket parlamentet och kommissionen har hävdat.

Huruvida begäran skall avslås på grund av att talan i huvudsaken inte kan tas upp till sakprövning

41 Enligt artikel 104.1 första stycket i rättegångsreglerna kan en ansökan om uppskov med verkställighet av en rättsakt endast prövas om sökanden har väckt talan om prövning av rättsakten vid förstainstansrätten. Denna regel är ingen ren formalitet, utan förutsätter att talan i huvudsaken, som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till, faktiskt kan prövas av rätten.

42 Enligt fast rättspraxis skall frågan huruvida talan i huvudsaken kan tas upp till sakprövning i princip inte prövas i ett interimistiskt förfarande för att inte föregripa prövningen av saken i målet. Det kan emellertid visa sig nödvändigt att fastställa om vissa omständigheter föreligger som gör det möjligt att omedelbart avgöra huruvida talan rörande huvudsaken, som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till, kan prövas, när det, såsom i detta fall, har hävdats att det är uppenbart att en sådan talan skall avvisas (beslut av domstolens ordförande av den 16 oktober 1986 i mål 221/86 R, Groupe des droites européennes och Front national mot parlamentet, REG 1986, s. 2969, punkt 19, och av den 27 januari 1988 i mål 376/87 R, Distrivet mot rådet, REG 1988, s. 209, punkt 21, samt beslut av förstainstansrättens ordförande av den 25 november 1999 i mål T-222/99 R, Martinez och de Gaulle mot parlamentet, REG 1999, s. II-3397, punkt 60, och beslutet i det ovannämnda målet Rothley m.fl. mot parlamentet, punkt 45).

43 I artikel 230 första stycket EG föreskrivs att domstolen bland annat skall granska lagenligheten av de rättsakter som parlamentet antar och som skall ha

rättsverkan i förhållande till tredje man. Syftet med bestämmelsen är att gemenskapsdomstolarna skall kunna granska rättsakter som parlamentet antar inom ramen för EG-fördraget och som skulle kunna inkräkta på medlemsstaternas eller de övriga institutionernas behörighet eller överskrida de gränser som har satts för parlamentets behörighet (domstolens dom av den 23 april 1986 i mål 294/83, Les Verts mot parlamentet, REG 1986, s. 1339, punkt 25; svensk specialutgåva, volym 8, s. 529). Rättsakter som endast rör den inre organisationen av parlamentets arbete kan däremot inte vara föremål för en talan om ogiltigförklaring (besluten i de ovannämnda målen Groupe des droites européennes mot parlamentet, punkt 11, och Blot och Front National mot parlamentet, punkt 11, och domstolens dom av den 23 mars 1993 i mål C-314/91, Weber mot parlamentet, REG 1993, s. I-1093, punkt 9). Till denna kategori rättsakter från parlamentet hör antingen de som inte har rättsverkningar eller de som endast har rättsverkningar inom parlamentet när det gäller organisationen av dess arbete och som omfattas av de kontrollförfaranden som har fastställts i dess arbetsordning (domen i det ovannämnda målet Weber mot parlamentet, punkt 10).

44 Det noteras inledningsvis att ramavtalet godkändes den 5 juli 2000 av en majoritet av de ledamöter som parlamentet utgörs av och att detta avtal, vid bedömningen av sakprövningsfrågan, följaktligen skall anses som rättsakt från själva parlamentet.

45 Det skall därefter undersökas om ramavtalet kan ha rättsverkningar även utanför den interna organisationen av institutionens arbete.

46 Sökandena har i detta hänseende gjort gällande att ramavtalet reglerar parlamentets och dess ledamöters rätt att ta del av all information som kommissionen förfogar över och som omfattas av en begäran från parlamentet eller en av dess ledamöter. Bestämmelserna i ramavtalet är allmänna och slutgiltiga. Dessutom är huvudsyftet med ramavtalet, särskilt dess bilaga 3, inte bara att reglera överföringen av information mellan de två institutionerna som sådana, utan att begränsa parlamentsledamöternas individuella rätt att ställa

frågor och utöva kontroll i enlighet med artikel 197 tredje stycket EG. Ramavtalet begränsar på ett otillåtet sätt sökandenas ställning som ledamöter och särskilt de motsvarande kontrollbefogenheter som finns i förhållande till kommissionen. Sökandenas iakttagande av de skyldigheter som de ålagts på detta sätt innebär ett åsidosättande av fördraget, bestämmelserna i Europeiska gemenskapernas budgetförordning och parlamentets arbetsordning.

47 De på detta sätt formulerade argumenten har i huvudsak anförts till stöd för påståendet att ramavtalet medför att ledamöterna fråntas möjligheten att var för sig begära att kommissionen, i enlighet med artikel 197 tredje stycket EG, skall överföra sekretessbelagd information, varigenom deras rättsliga ställning har ändrats.

48 Det framgår emellertid av ordalydelsen i bestämmelserna i ramavtalet, särskilt punkt 1 samt punkt 1.1, 1.3 och 1.4 i bilaga 3 till nämnda avtal, vilka bekräftas av omständigheterna vid dess ingående som gör det möjligt att klargöra dess syfte, att syftet med ramavtalet inte är att begränsa ledamöternas rätt att ställa frågor var för sig, utan endast att göra det möjligt för parlamentet att utöva en mera omfattande kontroll av kommissionens verksamheter genom att av denna institution få sekretessbelagd information vars överföring tidigare inte var reglerad.

49 Att det i ramavtalet föreskrivs att viss information endast får ges till de av parlamentets instanser som avses i punkt 1.4 i bilaga 3 till nämnda avtal — det vill säga Europaparlamentets talman, ordförande i berörda parlamentsutskott, presidiet och talmanskonferensen — innebär inte att parlamentsledamöterna fråntas sin rätt att var för sig ställa frågor till kommissionen och att få svar av denna institution, i förekommande fall genom överföring av sekretessbelagd information, vilket var fallet innan nämnda ramavtal ingicks. Det är i detta

avseende viktigt att påpeka att ramavtalet inte ens indirekt behandlar det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen har, när den beslutar huruvida sekretessbelagd information skall lämnas och när den besvarar en fråga som en parlamentsledamot själv har ställt, i enlighet med artikel 197 tredje stycket EG och de bestämmelser som är relevanta i parlamentets arbetsordning.

50 Om en begäran om sekretessbelagd information däremot härrör från parlamentet, det vill säga från en av de av parlamentets instanser som avses i punkt 1.4 i bilaga 3 till ramavtalet, regleras överföringen av denna information i bestämmelserna i ramavtalet.

51 Av detta följer, *prima facie*, att ramavtalet, som endast reglerar förbindelserna mellan kommissionen och parlamentet, inte har ändrat den rättsliga ställningen för ledamöter som utövar sin rätt enligt artikel 197 tredje stycket EG var för sig, inte utgör någon kränkning av den rätt som garanteras genom denna bestämmelse och följaktligen inte har rättsverkningar i förhållande till ledamöter som agerar var för sig.

52 Såsom det, *prima facie*, har konstaterats medför ramavtalet ingen begränsning av ledamöternas rätt att var för sig ställa frågor till kommissionen. Sökandenas påstående, att handlingen "Practical Guide to the Framework Agreement" (ovan punkt 14) bekräftar "deras farhåga" att kommissionen skulle åberopa ramavtalet för att begränsa rätten i fråga, saknar relevans.

53 Eftersom det inte har framkommit någon väsentlig omständighet som gör det möjligt att anse att det inte är uteslutet att talan i huvudsaken kan tas upp till sakprövning, skall den aktuella ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.**

2) **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 15 januari 2001

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande